

Prológus

Végzet

A Reaver félbevágva sodródott a roncsok között. A csata véget ért, a galaxis megmenekült a története legnagyobb katasztrófájától, azonban a megmentői hatalmas árat fizettek a győzelmükért. Leana Ventris a hajótestben rekedt, csupán egy vékony energiagát választotta el az űr sötétjétől. Egy sugárpajzs, aminek már küszöbön állt az összeomlása.

A csempész nem keresett kiutat, tudta, hogy eljött a vég. Meredten állt, a nyíláson át figyelte a Főváros harc sújtotta felszínét és a birodalmi és köztársasági cirkálók lángoló roncsait. Felkészült rá, hogy egyszer az életét adja a jobb ügyért, ráismert arra az igazságra, amire az a bizonyos Jaris Fenn is. Ő juttatta ide, mégsem haragudott rá... Vannak célok, melyek megérik ezt a rettenetes árat is. Eljött az ő ideje, Leana ezt elfogadta, sőt mi több, büszke volt rá, hogy egy igazi jedi ügyének szentelhesse az utolsó lehetőségét.

– Elkéstél – jelentette ki Leana.

A pajzs megszűnt, a levegő hatalmas sebességgel távozott a hajóról. A lökés magával ragadta Ventrist, aki megpróbálta kiereszteni a tüdejéből a levegőt. Azonban csak egy részétől szabadulhatott meg, mielőtt a vákuum kiszívta volna belőle a maradékot. Oxigén nélkül Leana legfeljebb tizenöt másodpercig őrizhette meg az eszméletét. Tudta, hogy nem fagyhatott halálra, a jobb oldalán a nap hősugárzása miatt melege lett, érezte, ahogyan megégtek a fedetlen bőrfelületek. A másik oldalt éppen csak hűvösnek tapasztalta, ugyanis a hó csak lassan távozhatott a testéből.

Nem szenvedett sokat, Leana nyugodtnak, szinte már békésnek találta ezt a halálnemet; egészen a tizedik másodpercig. A nyomásváltozásnak köszönhetően a nyála elérte a forráspontot, a bőre duzzadni kezdett. A fájdalom nem tartott tovább néhány pillanatnál, az oxigénhiány hatására Ventris elvesztette az eszméletét.

Az áldozat szíve másfél perccel a vákuumba kerülés után is vert. A bőr kétszeresére dagadt és elkékült, egyes helyeken jegesedni kezdett, máshol valósággal felperzselte a nap gyilkos sugárzása. Az oxigénhiány kritikussá vált, az agy nem maradhatott működőképes. A szív megállt, a végtagok elernyedtek... Keserű véget ért egy ártatlan élete, azonban ezt az árat egy jó, önzetlen cél ragadta magával az önkény helyett.

A Jedi akart volna mást, mint egy méltó végzetet.